

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 15 października 2020 r.

Pozycja 304

POSTANOWIENIE z dnia 26 sierpnia 2019 r. Sygn. akt Ts 128/18

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Jarosław Wyrembak,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej R.K. w sprawie zgodności:

art. 306 ust. 2 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. – Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2001 r. Nr 49, poz. 508, ze zm.) w zakresie, w jakim przewiduje możliwość przepadku materiałów i narzędzi, jak również środków technicznych, które służyły lub były przeznaczone do popełnienia przestępstwa, stanowiących własność osoby trzeciej, z art. 2, art. 31 ust. 3, art. 42 ust. 1 i art. 64 ust. 1 i 3 oraz art. 21 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

p o s t a n a w i a:

odmówić nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 22 sierpnia 2018 r. (data nadania), R.K. (dalej: skarżący) wystąpił z żądaniem przytoczonym w komparycji niniejszego postanowienia.

Skarga została wniesiona w związku z następującą sprawą.

Skarżący jest współnikiem w spółce [...] s.c. z siedzibą w L. i prowadzi sieć lombardów pod tą nazwą. W ramach prowadzonej spółki skarżący nabył zegarki oznaczone znakami towarowymi firm: [...]. Funkcjonariusze Komendy Miejskiej Policji w P. w ramach przymusowego przeszukania lombardów 23 listopada 2016 r. odebrali skarżącemu 28 zegarków, w tym zegarki nabyte na podstawie faktur.

Zegarki zostały uznane za dowody rzeczowe w sprawie oznaczania bez wymaganych uprawnień i wprowadzenia do obiegu dziewięciu zegarków ręcznych oznaczonych znakami towarowymi firmy [...], tj. o przestępstwo z art. 305 ust. 1 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. – Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2001 r. Nr 49, poz. 508, ze zm., obecnie: Dz. U. z 2017 r. poz. 776, ze zm.; dalej: p.w.p.).

Postanowieniem z 26 kwietnia 2017 r. Prokuratura Rejonowa w P. (dalej: Prokuratura Rejonowa) umorzyła dochodzenie wobec niewykrycia sprawcy przestępstwa. Jednocześnie

Prokuratura Rejonowa wystąpiła do Sądu Rejonowego w P. z wnioskiem o orzeczenie przepadku przedmiotów w postaci dziewięciu zegarków. W ocenie organu prowadzącego postępowanie przygotowawcze ww. przedmioty służyły do popełnienia przestępstwa.

Postanowieniem z 22 lutego 2018 r. Sąd Rejonowy P. Wydział III Karny (sygn. akt [...]) orzekł przepadek oraz zarządził zniszczenie dowodów rzeczowych w postaci trzech sztuk zegarków oznaczonych bez odpowiednich uprawnień znakami [...] czterech sztuk zegarków oznaczonych bez odpowiednich uprawnień znakami [...] oraz dwóch sztuk zegarków oznaczonych znakami [...]. Na skutek zażalenia skarżącego, Sąd Okręgowy w P. postanowieniem z 22 maja 2018 r. utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie.

W zarządzeniu z 16 stycznia 2019 r. sędzia Trybunału Konstytucyjnego wezwał skarżącego do uzupełnienia braków formalnych skargi. 24 stycznia 2019 r. (data nadania) skarżący odniósł się do zarządzenia, przekładając brakujące postanowienia.

Zdaniem skarżącego, orzeczenie przepadku na podstawie art. 306 ust. 2 p.w.p. narusza jego prawo do własności (art. 64 ust. 1 Konstytucji) i zasadę jej ochrony (art. 21 Konstytucji), a także zasady: odpowiedzialności karnej za czyn przez zastosowanie przepadku w stosunku do podmiotu niepopołniającego czynu zabronionego (art. 42 ust. 1 Konstytucji) oraz demokratycznego państwa prawnego przez rygoryzm stosowania zaskarżonego przepisu (art. 2 i art. 31 ust. 3 Konstytucji).

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 61 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2072, ze zm.; dalej: u.o.t.p.TK) skarga konstytucyjna podlega wstępnemu rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym. Służy ono wyeliminowaniu – już w początkowej fazie postępowania – spraw, które nie mogą być przedmiotem merytorycznego rozstrzygnięcia. Trybunał wydaje postanowienie o odmowie nadania skardze dalszego biegu, gdy nie spełnia ona określonych przez prawo wymagań lub gdy jest oczywiście bezzasadna.

Skarga konstytucyjna jest szczególnym środkiem ochrony wolności lub praw. Musi ona spełniać przesłanki, o których mowa w art. 79 ust. 1 Konstytucji. Zaskarżony w niej przepis powinien być podstawą prawną ostatecznego orzeczenia wydanego przez sąd lub organ administracji publicznej w indywidualnej sprawie skarżącego.

Zdaniem Trybunału Konstytucyjnego rozpatrywana skarga konstytucyjna nie spełnia tego podstawowego wymogu.

Skarżący zarzuca, że orzeczenie przepadku rzeczy, na podstawie art. 306 ust. 2 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. – Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2017 r. poz. 776, ze zm., dalej: p.w.p.), naruszyło jego prawa podmiotowe. Skargę konstytucyjną złożył w związku z wydaniem przez Sąd Okręgowy w P. postanowienia z 22 maja 2018 r. (sygn. akt [...]), utrzymującego w mocy zaskarżone postanowienie Sądu Rejonowego w P. (dalej: Sąd Rejonowy) z 22 lutego 2018 r., orzekające przepadek oraz zniszczenie dowodów rzeczowych w postaci dziewięciu zegarków oznaczonych bez odpowiednich uprawnień (sygn. akt [...]).

Trybunał Konstytucyjny stwierdza, że art. 306 ust. 2 p.w.p. w rozumieniu art. 79 ust. 1 Konstytucji, nie stanowił podstawy wydanego orzeczenia.

Postanowienie Sądu Rejonowego z 22 lutego 2018 r. zostało wydane na podstawie art. 323 § 3 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 1987, ze zm.) i art. 44 § 2 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. z 2018 r. poz. 1600, ze zm.) na wniosek Prokuratora, w związku z umorzonym dochodzeniem o czyn z art. 305 ust. 1 i inne p.w.p., zgodnie z prawomocnym postanowieniem z 2 grudnia 2016 r.

Natomiast zaskarżony art. 306 ust. 2 p.w.p. dotyczy sytuacji, w której, doszło do skazania za przestępstwo, a nie umorzenia postępowania. Przepis ten zatem nie mógł stanowić podstawy wydanego orzeczenia. Zaskarżony przepis brzmi: „W razie skazania za przestępstwo określone w art. 305 ust. 1 i 2, sąd może orzec przepadek na rzecz Skarbu Państwa materiałów i narzędzi, jak również środków technicznych, które służyły lub były przeznaczone do popełnienia przestępstwa, chociażby nie były własnością sprawcy”.

Mając powyższe na względzie, Trybunał stwierdza, że analizowana skarga nie spełnia podstawowego warunku określonego w art. 79 ust. 1 Konstytucji, doprecyzowanego w art. 53 ust. 1 pkt 1 u.o.t.p.TK, a w konsekwencji nadanie dalszego biegu skardze nie jest możliwe na podstawie art. 61 ust. 4 pkt 1 u.o.t.p.TK.

W tym stanie rzeczy Trybunał Konstytucyjny postanowił jak w sentencji.

POUCZENIE

Na podstawie art. 61 ust. 5 u.o.t.p. TK skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na powyższe postanowienie w terminie 7 dni od daty doręczenia tego postanowienia.